

**EUROPEISKA
UNIONENS RÅD**

**Bryssel den 4 december 2006 (21.12)
(OR. en)**

**Interinstitutionellt ärende:
2006/0142 (COD)**

**15560/1/06
REV 1**

LIMITE

**VISA 303
CODEC 1344
COMIX 973**

LÄGESRAPPORT

från:	Arbetsgruppen för visering/gemensamma kommittén EU/Island, Norge och Schweiz
av den:	14–15 november 2006
Komm. förslag nr:	11752/1/06 VISA 190 CODEC 771 COMIX 662 REV 1
Ärende:	Utkast till Europaparlamentets och rådets förordning om införande av en gemenskapskodex om viseringar

Arbetsgruppen för visering har behandlat artiklarna 3–9. Resultatet av denna behandling återges i bilagan till denna not. Dessutom togs följande frågor upp:

1. Lagbestämmelser gentemot anvisningar om den praktiska tillämpningen av viseringskodexen

Som svar på förfrågningar från **AT** och **DE** betonade **kommissionens företrädare (Komm.)** att den grundläggande princip som följts när utkastet till förordning utarbetades var att göra en klar åtskillnad mellan lagbestämmelserna och de praktiska anvisningar som skall utarbetas i ett senare skede (jfr artikel 45). I stort omfattar lagbestämmelserna alla rättigheter och skyldigheter för viseringssökanden. Komm. är redo att ta emot förslag till frågor som skall tas upp i de praktiska anvisningarna.

2. Klargöranden av kommentarerna till artiklarna 1-3

- a) **Artikel 1.3: FR** föreslog följande formulering av denna punkt eftersom delegationen var mot att det införs en enhetlig förteckning över tredjeländer vars medborgare är skyldiga att inneha visering för flygplatstransitering :

"3. I förordningen definieras även förteckningarna över tredjeländer vars medborgare är skyldiga att inneha visering för flygplatstransitering, samtidigt som det fastställs bestämmelser om handläggning av ansökningar om visering för transitering genom det internationella transitområdet på medlemsstaternas flygplatser."

- b) **Artikel 2: HU** föreslog att följande definition skall läggas till för att den långa formuleringen inte skall behöva användas i hela texten: "**konsulat: diplomatiska eller konsulära beskickningar som är bemyndigade att utfärda enhetliga viseringar**"

- c) **Artikel 2.4: SK** föreslår att denna punkt skall formuleras på följande sätt:

"4. *"visering med begränsad territoriell giltighet (typ B eller C):* visering för kortare vistelse och **transitvisering** som ger innehavaren rätt att vistas i eller transitera genom den utfärdande medlemsstatens eller flera medlemsstaters territorium."

AVDELNING II: Mottagande och handläggning av viseringsansökningar

Kapitel I

Myndigheter som medverkar vid handläggningen av viseringsansökningar

Artikel 3

Myndigheter som är behöriga att handlägga viseringsansökningar

1. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 37, skall endast diplomatiska och konsulära beskickningar¹ ha rätt att handlägga viseringsansökningar.

¹ **BE** ville att det läggs till en hänvisning till de centrala myndigheterna eftersom även dessa deltar och är ansvariga för förlängningen av viseringar inom Schengenområdet. **NO, SE, NL, AT, DK** och **LT** stödde detta förslag medan vissa delegationer lämnade följande synpunkter: **FR** noterade att man bör göra skillnad mellan förlängning av viseringar för personer som redan befinner sig i Schengenområdet och utfärdande av inreseviseringar. **EE** undrade om "handlägga" inte var en alltför allmän term. **PL** varnade för risken att "centrala myndigheter" blandas ihop med "behöriga myndigheter". **FR** erinrade om att de franska utomeuropeiska departementen och territorierna inte omfattas av Schengenområdet och att det är prefekturerna på dessa platser som har ansvaret för att utfärda viseringar. **Komm.** samtyckte till att det läggs till en bestämmelse för att täcka denna situation men antydde att en sådan text skulle passa bättre i avdelning V, "Slutbestämmelser". **Komm.** hävdade att diplomatiska och konsulära beskickningar har ansvaret för att handlägga viseringsansökningar och uppmärksammade delegationerna på de artiklar där det uttryckligen hänvisas till de fall där de centrala myndigheterna deltar i handläggningen: artiklarna 6, 8, 9 och 28. Det skulle kunna läggas till en korshänvisning till dessa bestämmelser i texten. Enligt komm. innehåller utkastet till förordning endast ett undantag från principen i artikel 3.1, dvs. artikel 37 (utläggning av uppgiften). **BE, DK, SE** och **NO** ansåg inte att en sådan korshänvisning skulle täcka samtliga fall. **IT** stödde inte en sådan specifikation och ansåg att den nuvarande lydelsen var lämplig eftersom det är de diplomatiska och konsulära beskickningarna som handlägger viseringsansökningarna även om de under handläggningen samråder med de centrala myndigheterna. **FR** ansåg att det skulle kunna vara lämpligt att införa en klar åtskillnad mellan de olika skedena av handläggandet av viseringsansökningar: ansökan, handläggning, utfärdande. **AT** noterade att de österrikiska myndigheterna inte kan förlänga viseringar i Österrike. När en sådan begäran görs börjar hela prövningen av ansökan om på nytt. **Komm.** hänvisade till det befintliga Schengenregelverket när det gäller förlängning av viseringar vilket är giltigt i alla de medlemsstater som tillämpar regelverket och påminde delegationerna om att viseringskodexen kommer att bli direkt tillämplig i medlemsstaterna.

2. Genom avvikelse från punkt 1, får viseringar för kortare vistelse och transitviseringar i undantagsfall utfärdas vid gränsen av de myndigheter som ansvarar för personkontroller, ~~vilket inkluderar utfärdande av sådana viseringar till sjömän.~~¹

Artikel 4

Territoriell behörighet

1. Tredjelandssmedborgare skall ansöka om visering vid en medlemsstats diplomatiska eller konsulära beskickning i sitt bosättningsland^{2 3 4}.

¹ **DK, PL, BE, SE, LT, NL** och **AT** undrade om hänvisningen till sjömän var nödvändig. **Ordföranden** föreslog att hänvisningen stryks. **Komm.** kunde godta detta. **NL** kunde godta en sådan strykning men samtyckte inte till att utfärdande av viseringar vid gränserna till sjömän skall betraktas som ett undantag. **NL** föreslog att det därför i utkastet till kodex läggs till att "viseringar för kortare vistelse och transitviseringar får utfärdas till sjömän vid gränserna".

² **CZ** föreslog att "sitt bosättningsland" skall ersättas med "det land där de lagligen är bosatta" för att säkerställa att endast lagligen bosatta personer kan ansöka om visering.

³ **HU** föreslog att "eller ursprungsland" och följande mening skall läggas till:
"Konsulatet i sökandens ursprungsland skall (via e-post, fax) samråda med konsulatet i sökandens bosättningsland om det finns ett sådant konsulat där."

SI och **AT** stödde den första delen av förslaget.

Komm. påpekade att ordet "bosättningsland" medvetet hade valts eftersom det i motsats till "ursprungsland" har både en rättslig och praktisk betydelse.

⁴ **LT** påpekade att inte alla Schengenstater är närvarande i alla tredjeländer och att sökanden därför kan tvingas ansöka om visering i ett annat land än sitt bosättningsland. Eftersom diplomatiska eller konsulära beskickningar kan omfatta flera länders jurisdiktion bör även sådana situationer beaktas i texten. **Komm.** åtog sig att överväga hur detta skulle kunna uttryckas.

2. Genom avvikelse från punkt 1 får tredjelandsmedborgare som vistas lagligt i ett annat tredjeland än bosättningslandet lämna in ansökningar i det berörda landet. Sådana sökande skall motivera¹ varför ansökan lämnas in i det landet och det får inte råda några tvivel om sökandens avsikt att återvända² till bosättningslandet.

I dessa fall kan³ den diplomatiska eller konsulära beskickningen i sökandens bosättningsland eller den centrala myndigheten i den utfärdande medlemsstaten rådfrågas.

Artikel 5

Medlemsstat som ansvarar för handläggningen av viseringsansökan

1. Ansvarig diplomatisk eller konsulär beskickning för handläggningen av en ansökan om visering för kortare vistelse skall vara
- a) den diplomatiska eller konsulära beskickningen för den medlemsstat på vars territorium resans enda eller viktigaste mål⁴ finns⁵, eller
 - b) om det inte går att fastställa i vilken medlemsstat resans huvudmål finns, den diplomatiska eller konsulära beskickningen för den medlemsstat vars yttre gräns sökanden har för avsikt att passera i syfte att resa in på medlemsstaternas territorium.

¹ **IT** undrade vad "motivera" syftade på och ansåg att det var överflödigt eftersom sökanden alltid måste ha ett giltigt skäl för att ansöka om visering.

² **NL** undrade om det var lämpligt att hänvisa till "...tvivel om ... avsikt att återvända till bosättningslandet" eftersom detta inte finns med i förteckningen över skäl för vägran.

³ **BE** och **DE** ansåg att detta krav bör förbli obligatoriskt. **Komm.** erinrade om att det enligt de gällande bestämmelserna endast krävs sådana samråd i händelse av tvivel. **IT** ansåg att detta stycke är överflödigt eftersom endast gällande praxis beskrivs. **Komm.** erinrade om att viseringssökandes rättigheter och skyldigheter fastställs i utkastet till förordning och att bestämmelserna uttryckligen bör anges.

⁴ **AT** och **DE** var inte nöjda med denna definition. **Komm.** noterade att texten i de gemensamma konsulära anvisningarna endast utgör praktiska riktlinjer men att om medlemsstaterna önskar att några av inslagen skall läggas till är **Komm.** öppen för förslag. **BE** ville behålla lydelsen i del II, avsnitt 1.1 a–b och betonade att en sådan specifikation bör föras in i det rättsliga instrumentet snarare än att återges i separata "anvisningar". Genom ett sådant införande skulle det "rättsligen" klargöras vilken medlemsstats beskickning som har ansvaret för att handlägga en viss viseringsansökan.

⁵ "Om den medlemsstat som är ansvarig för handläggningen av en ansökan inte har något konsulat i sökandens bosättningsland får sökanden ansöka om visering vid vilket som helst av den berörda medlemsstatens konsulat."

När en ansökan om visering för flera inresor ges in, skall den medlemsstat som är det sedvanliga¹ målet för resan ansvara för handläggningen av ansökan. Sådana viseringar får endast utfärdas i sökandens bosättningsland².

2. Ansvarig diplomatisk eller konsulär beskickning för handläggningen av en ansökan om transitvisering skall vara
 - a) den berörda medlemsstatens diplomatiska eller konsulära beskickning, vid transitering genom endast en medlemsstat, eller
 - b) den diplomatiska eller konsulära beskickningen för den medlemsstat vars yttre gräns sökanden har för avsikt att passera i syfte att påbörja transiteringen, vid transitering genom flera medlemsstater.
3. Ansvarig diplomatisk eller konsulär beskickning för handläggningen av en ansökan om visering för flygplatstransitering³ skall vara
 - a) den diplomatiska eller konsulära beskickningen för den medlemsstat på vars territorium transitflygplatsen ligger, vid transitering genom en flygplats, eller
 - b) den diplomatiska eller konsulära beskickningen för den medlemsstat på vars territorium den första transitflygplatsen ligger, vid transitering genom två eller flera flygplatser⁴.

¹ **IT** och **PT** ansåg denna lydelse vara problematisk. **NL** föreslog att den skall ändras till "huvuddestination". **Komm.** erinrade om att det andra stycket i artikel 5 inte omfattas av det gällande regelverket och att skälet till att lägga till en hänvisning till "det sedvanliga målet för resan" syftade till att ge ett konkret uttryck för huvuddestinationen när det gäller en ansökan om visering för flera inresor.

² **NL** ville att "endast ... i sökandens bosättningsland" stryks eftersom affärsresande ofta tvingas att ansöka om visering utanför sina bosättningsländer. **Komm.** vidhöll att den diplomatiska beskickningen i den sökandes bosättningsland alltid skulle vara lämpligast för att handlägga ansökan och ansåg att affärsresande planerar sina resor långt i förväg. Vid eventuellt behov av att ansöka någon annanstans än i bosättningslandet gäller artikel 4.2. **SI** och **HU**: Granskningsreservation. **BE** och **DE** ville behålla texten och **DE** lade till att det måste finnas flexibilitet när det gäller viseringar för flera inresor i affärssyfte. **FR** föreslog tillägget: "såvida inte särskilda omständigheter föreligger".

³ Jfr kommentaren från **FR** i inledningen på sidan 2.

⁴ **BE** och **FR** gav exempel på hur denna formulering kan ge upphov till tolkningssvårigheter och ville att texten klargörs. **Komm.** skulle överväga dessa praktiska aspekter men hänvisade delegationerna till definitionen av "inrikesflyg" i kodexen om Schengengränserna (artikel 2.3).

Artikel 6

Behörighet när det gäller att utfärda viseringar till tredjelandsmedborgare som vistas lagligt på en medlemsstats territorium

Tredjelandsmedborgare som vistas lagligt på en medlemsstats territorium, utan att i den medlemsstaten ha uppehållstillstånd som ger dem rätt att resa utan att inneha visering i enlighet med artikel 5.1 b och artikel 34.1 a i kodexen om Schengengränserna, och som har giltiga skäl för att resa till en annan medlemsstat, skall ansöka om visering vid den diplomatiska eller konsulära beskickningen för den medlemsstat som utgör resans mål.

Artikel 7

Överenskommelse om representation

1. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 5, får en medlemsstats diplomatiska eller konsulära beskickning gå med på att företräda en annan medlemsstat vid handläggningen av viseringar för kortare vistelse, transitviseringar och viseringar för flygplatstransitering. Av överenskommelsen skall det framgå hur länge arrangemanget skall pågå, om det endast är tillfälligt, och vilka förfaranden som gäller för att avsluta en sådan representation samt vad som skall gälla i fråga om eventuellt tillhandahållande av lokaler, personal och lön från den representerade medlemsstatens sida.

Sådana bilaterala överenskommelser kan föreskriva att den företrädande medlemsstaten skall översända viseringsansökningar från vissa kategorier av tredjelandsmedborgare till den företrädade medlemsstatens myndigheter för föregående samråd, i enlighet med artikel 9.3.

- [2. En medlemsstat kan också företräda en eller flera andra medlemsstater enbart i syfte att motta ansökningar och uppta biometriskt kännetecken. Mottagandet och vidarebefordrandet av akter och uppgifter till de företrädade konsulaten skall ske med respekt för relevanta bestämmelser om uppgiftsskydd och säkerhetsbestämmelser.]¹

¹ Detta stycke har inte behandlats eftersom det omfattas av ett separat förslag, vilket för närvarande behandlas, om ändring av de gemensamma konsulära anvisningarna.

3. Den företrädande medlemsstaten skall underrätta kommissionen om ingåendet av nya överenskommelser om representation eller om uppsägning av sådana senast tre månader¹ innan överenskommelsen träder i kraft eller upphör att gälla.
4. Samtidigt² skall den företrädande medlemsstaten underrätta såväl andra medlemsstaters diplomatiska och konsulära beskickningar som Europeiska kommissionens delegation inom den berörda jurisdiktionen om när överenskommelser om representation har ingåtts och när de träder i kraft³.
5. Den företrädande medlemsstatens diplomatiska eller konsulära beskickningar skall, ~~när de handlar på en annan medlemsstats vägnar,~~⁴ följa alla bestämmelser om handläggning av ansökningar om viseringar för kortare vistelse, transitviseringar och viseringar för flygplatstransitering⁵ som föreskrivs i denna förordning, och fristerna i artikel 20.1 skall vara tillämpliga.

¹ **PT** ansåg att denna bestämmelse är problematisk eftersom en sådan representation kan krävas i nödsituationer. **FR, AT, IT, BE, DK** och **NL** ville att hänvisningen till 3 månader stryks. **Komm.** betonade att det är viktigt att öka insynen i viseringspolitiken och att sökanden vet var de bör ansöka om visering (tremånadersperioden motsvarar den tidsfrist som fastställts för att ansöka om visering (jfr artikel 10.1) och erfarenheten har dessutom visat att medlemsstaterna ofta anmäler överenskommelser om representation flera månader efter det att de har trätt i kraft. När det gäller anmälan om "tillfällig representation" hade Komm. inte något emot att omformulera texten men undrade om detta var nödvändigt med tanke på att sådan tillfällig representation föreföll vara mycket ovanlig. Eftersom viktigare idrottsevenemang planeras lång tid i förväg skulle anmälan om tillfällig representation i samband med sådana evenemang kunna göras enligt de tidsfrister som föreslås i texten.

² **Komm.** noterade att det hade valts en vagare term i fråga om den företrädande medlemsstatens information till diplomatiska beskickningar lokalt.

³ **Ordföranden** föreslog tillägget: "och upphör att gälla" för att denna bestämmelse skall överensstämma med bestämmelsen i det tredje stycket. **Komm.** samtyckte till detta tillägg.

⁴ **BE** ansåg att denna mening var överflödig och föreslog att den skall strykas. **Komm.** kunde godta detta.

⁵ Som svar på en fråga från **HU** noterade **Komm.** att på grund av dessa viseringars särskilda art vore det olämpligt att utfärda dem genom representation.

6. Om en diplomatisk eller konsulär beskickning för den företrädande medlemsstaten har för avsikt att avslå en ansökan, skall hela ärendeakten [överlämnas till de centrala myndigheterna]¹ i den representerade medlemsstaten, så att de kan fatta ett slutligt beslut om ansökan inom den tidsfrist som anges i artikel 20.1.
7. Om den diplomatiska eller konsulära beskickningen för den företrädande medlemsstaten beslutar att samarbeta med kommersiella organ som tjänar som mellanhänder eller att lägga ut delar av handläggningen² av viseringsansökningar, skall sådana rutiner även omfatta ansökningar som handläggs genom representation. Den representerade medlemsstatens centrala myndigheter skall dock vederbörligen underrättas på förhand³.

¹ Några delegationer (NL, AT, PT) var oroliga över följderna av denna bestämmelse. FI föreslog att texten inom hakparentes skall ersättas med följande : "sändas till närmaste regionala ambassad". Skyldigheten att motivera en avslagen ansökan (jfr artikel 23) skulle således åligga den representerade medlemsstaten, vilket skulle förenkla eventuella överklagandeförfaranden. SE och SI stödde detta förslag. BE ansåg att det var ett bra förslag men behöll en granskningsreservation. EE stödde förslaget från Finland men noterade att detta endast bör vara ett alternativ eftersom det inte skulle vara rimligt att överlämna alla dessa uppgifter när de samtidigt lagras i VIS. DK och LT föredrog det ursprungliga förslaget. IT undrade varför detta skulle vara nödvändigt eftersom den företrädande medlemsstaten själv bör fatta alla beslut när det gäller ansökningarna. FR erinrade om att det uppstår problem med "avslag vid representation" vid tvister, bl. a. på grund av att överklagande regleras av nationella bestämmelser. Införandet av en handläggningsavgift som skall betalas när en viseringsansökan lämnas in har skapat ytterligare problem. FR kan godta att icke alltför omfattande akter överlämnas till de centrala myndigheterna och föreslog att detta skall vara ett alternativ för att ha så många lösningar som möjligt. Komm. vidhöll att avslag på viseringsansökningar är ett rättsligt problem och inte handlar om förtroende och hänvisade till exempel på otillfredsställande situationer på platsen där sökanden inte hade fått något formellt avslag utan har uppmanats att ta kontakt med den representerade medlemsstatens närmaste beskickning som kunde vara mycket avlägsen. Komm. behöll därför texten och höll med om att överföringen av akterna skulle underlättas av VIS. Komm. uppmärksammade delegationerna på artikel 19.1 där begreppet "avvisning" av ansökningar införs och noterade att detta skulle kunna vara ett inslag som minskade omfattningen av problemen i samband med representation.

² NL undrade vad skillnaden mellan samarbete med kommersiella organ som tjänar som mellanhänder och utläggning av uppgiften var.

³ Komm. informerade delegationerna om att denna punkt hade lagts till på grund av praktiska erfarenheter från New Delhi ("TM 2004") men föreslog att punkten diskuteras när väl behandlingen av det separata förslaget om ändring av de gemensamma konsulära anvisningarna hade avslutats. IT kunde inte godta att den representerade medlemsstaten skall ha något att säga till om när det gäller hur den företrädande medlemsstaten organiserar sin konsulära beskickning och erinrade om att representationssystemet bygger på frivillighet. AT stödde denna synpunkt.

Artikel 8

Föregående samråd med medlemsstaternas egna centrala myndigheter

1. En medlemsstat kan kräva att dess diplomatiska eller konsulära beskickningar skall samråda¹ med sina centrala myndigheter innan de utfärdar viseringar till medborgare i vissa tredjeländer eller särskilda kategorier av sådana medborgare.

I bilaga I finns en förteckning över de tredjeländer för vars medborgare eller särskilda kategorier av medborgare ett sådant samråd krävs.
2. Sådant samråd skall inte påverka den tidsfrist² för prövning av viseringsansökningar som anges i artikel 20.1³.
3. Om en medlemsstat företräder en annan medlemsstat i enlighet med artikel 7.1, skall de centrala myndigheterna i den företrädande medlemsstaten utföra det samråd som föreskrivs i punkt 1.

¹ **PL** föreslog att gränskontrollmyndigheterna inte skall vara skyldiga att genomföra sådana samråd när de utfärdar viseringar. **Komm.** föreslog att denna fråga, i förekommande fall, skall tas upp i samband med artikel 32.

² **IT** tyckte att denna formulering var för vag och föreslog följande: "skall ske inom den tidsfrist som anges i ...".

³ **HU** och **DE** ansåg att detta inte gav tillräckligt med tid för att genomföra de nödvändiga kontrollerna. **Komm.** hänvisade till motiveringen (dok. 11752/06, s. 8–9).

Artikel 9¹

Föregående samråd med samt information till andra medlemsstaters centrala myndigheter

1. En medlemsstat kan begära att de centrala myndigheterna i andra medlemsstater samråder med dess egna centrala myndigheter innan de utfärdar viseringar till medborgare i särskilda tredjeländer eller särskilda kategorier av sådana medborgare.

I bilaga II finns en förteckning² över de tredjeländer för vars medborgare eller särskilda kategorier av medborgare ett sådant samråd krävs.

¹ Alternativ text från **HU** efter mötet den 14–15 november 2006:

HU föreslår att de "förenklade" samråden enligt punkt 3 skall bli gängse förfarande och att de första tre punkterna i artikel 9 skall omformuleras genom att ordningsföljden ändras på följande sätt:

"1. En medlemsstat kan kräva att dess centrala myndigheter underrättas om de viseringar som andra medlemsstaters diplomatiska eller konsulära beskickningar utfärdar till medborgare i särskilda tredjeländer eller till särskilda kategorier av sådana medborgare.

De tredjeländer för vars medborgare eller de särskilda kategorier av medborgare för vilka det krävs sådana uppgifter skall anges i bilaga II.

2. En medlemsstat kan dessutom begära att de centrala myndigheterna i andra medlemsstater samråder med dess egna centrala myndigheter innan de utfärdar viseringar till medborgare i särskilda tredjeländer eller särskilda kategorier av sådana medborgare.

De tredjeländer för vars medborgare eller de särskilda kategorier av medborgare för vilka ett sådant samråd krävs har markerats med () i bilaga II.*

3. De centrala myndigheter som erhållit en begäran om samråd skall handla inom tre arbetsdagar från det att begäran mottogs. Om inget svar från de rådfrågade myndigheterna har inkommit inom denna frist, skall detta ses som ett godkännande för de begärande centrala myndigheterna att ge sin diplomatiska eller konsulära beskickning tillstånd att utfärda viseringen."

- 2 **Komm.** påminde om att dessa förteckningar för närvarande inte är offentliga men att kommissionen hade föreslagit att de av öppenhetsskäl skall offentliggöras och sade att ett sådant offentliggörande även skulle kunna leda till att medlemsstaterna blev försiktigare med att lägga till tredjeländer för vilka samråd krävs.

FR, NL och IT stödde inte offentliggörandet av denna information på grund av de tänkbara negativa politiska konsekvenserna. **Komm.** noterade att en slutlig kompromiss skulle kunna vara att hålla hemligt vem som gjort begäran om föregående samråd men att offentliggöra förteckningen över tredjeländer som omfattas av sådana samråd. Denna bestämmelse bör dock behandlas mot bakgrund av införandet av en obligatorisk motivering av beslut om avslag.

2. De centrala myndigheter som erhållit en begäran om samråd skall handla inom tre¹ arbetsdagar² från det att begäran mottogs. Om inget svar från de rådfrågade myndigheterna har inkommit inom denna frist, skall detta ses som ett godkännande för de begärande centrala myndigheterna att ge sin diplomatiska eller konsulära beskickning tillstånd att utfärda viseringen.³
3. En medlemsstat kan kräva att dess centrala myndigheter endast underrättas om de viseringar som andra medlemsstaters diplomatiska eller konsulära beskickningar utfärdar till medborgare i särskilda tredjeländer eller till särskilda kategorier av sådana medborgare. De tredjeländer för vilka sådana uppgifter krävs har markerats med (*) i bilaga II.⁴
4. Föregående samråd och information skall ske i enlighet med artikel 14.2 i VIS-förordning nr⁵

¹ **BE** och **IT** ansåg att denna tidsfrist var för kort, andra delegationer föreslog andra tidsfrister: 5 arbetsdagar (**NL**), 7 arbetsdagar (**SK**, **PL**). **FR** undrade varför de nuvarande tidsfristerna inte kunde behållas.

Komm. erinrade om att det nuvarande systemet inte fungerar bra och att det vid flera tillfällen har slagits fast att den hörda medlemsstaten endast svarade i extremt få fall. Tidigare försök att ändra systemet har dessutom givit vid handen att medlemsstaterna i många fall endast önskade bli informerade och att åtskillnaden mellan "samråd" och "information" därför hade införts. **Ordföranden** påminde om att förlängda frister för utfärdande ibland medförde politiska problem.

² Ett antal delegationer undrade vad tre arbetsdagar betyder.

Rådets juridiska avdelning hänvisade till den befintliga gemenskapslagstiftningen om tidsfrister där de två grundläggande inslagen är att den dag när tidsfristen inleds inte räknas och att tidsfristen aldrig kan börja på en helgdag utan skjuts upp till den därpå följande första arbetsdagen (jfr rådets förordning (EEG, Euratom) nr 1182/71 av den 3 juni 1971 om regler för bestämning av perioder, datum och frister, EGT L 38, 15.2.1980, s. 35).

³ **DK**: Granskningsreservation.

⁴ **IT** och **ES** stödde denna bestämmelse.

⁵ **Komm.** informerade delegationerna om att den grundläggande idén var att genomföra samråden via VIS och, om utkastet till förordning skulle antas innan VIS tas i drift, skulle det kunna vara nödvändigt att införa en övergångsperiod.

5. Om en medlemsstat företräder en annan medlemsstat i enlighet med artikel 7.1, skall den företrädande medlemsstatens centrala myndigheter utföra det samråd som föreskrivs i punkt 1 och/eller lämna den information som föreskrivs i punkt 3.¹
-

¹ **PL** menade att denna bestämmelse skulle kunna göras mer flexibel genom att följande läggs till: "såvida inte den företrädande och den representerade medlemsstaten enas om något annat. **Komm.** kommer att överväga detta.